

РЕШЕНИЕ

№ 4661

гр. София, 12.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 30.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **5083** по описа за **2023** година докладвано от съдия Пламен Панайотов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Н. Д. К. с ЕГН: [ЕГН], чрез адв. Ш. от САК, против Решение №1527 от 03.04.2023г., постановено по НАХД № 5544/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав.

Касаторът оспорва решението като неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Претендира отмяна на решението и потвърденото с него НП. Алтернативно - моли съдът да приложи разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН. Претендира разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, не изразява становище по касационната жалба, не се представлява в съдебно заседание.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Касационната жалба е допустима като подадена в срок, срещу съдебен акт, подлежащ на инстанционен контрол и от процесуално легитимирано лице - страна в първоинстанционното производство.

Съдът, като прецени доказателствата по делото, доводите и възраженията на страните

и извърши служебна проверка за валидността, допустимостта и съответствието с материалния закон на обжалваното решение /чл. 218, ал. 2 от АПК вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН/, намира касационната жалба за основателна по следните съображения:

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, въззивният съд е установил следната фактическа обстановка:

По повод издаден от служители на ОПП-СДВР ел. фиш серия К № 543560, с който на Н. Д. К., като собственик на лек автомобил "Х. Т.", с рег. [рег.номер на МПС] , е наложено наказание глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, била извършена служебна проверка, при която служители на ОПП-СДВР установили още, че горесцитираното МПС е със служебно прекратена регистрация от 18:31 часа на 02.09.2021 г., на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. С оглед на така направените констатации, материалите по преписката били изпратени на СРП, с мнение за наличие на данни за извършено престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК.

С Постановление от 15.12.2021 г. на СРП е постановен отказ за образуване на досъдебно производство по пр. пр. № 48569/2021 г. по описа на СРП, поради наличие на административно нарушение по смисъла на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП и липса на осъществен състав на престъпление по чл. 345, ал. 2 от НК, поради по-ниската степен на обществена опасност на извършеното деяния, с оглед на което е постановено да се изпрати препис на ОПП-СДВР – за извършване на преценка за ангажиране на административнонаказателната отговорност на дееца.

На основание Постановлението на СРП и събраните по преписката материали, компетентно длъжностно лице: Началник Група в СДВР, ОПП-СДВР, издал обжалваното пред СРС НП №22-4332-000593/09.02.2022 г., с което на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП на Н. Д. К. било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, изразяващо се в това, че на 09.11.2021 г. в 15:07 часа, в [населено място], [улица], срещу 5-та МБАЛ-С., с посока на движение от [улица]към [улица], управлявал лек автомобил "Х. Т.", с рег. [рег.номер на МПС] , който е с прекратена регистрация по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че не са налице процесуални нарушения относно материалната и териториалната компетентност на длъжностното лице, издало НП, както и че НП отговаря на императивните изисквания на чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН доколкото описанието на нарушението, респективно обстоятелствата, при които е извършено, са формулирани изчерпателно и ясно в достатъчна степен, за да осигурят адекватното упражняване на правото на защита на лицето, срещу което е образувано административнонаказателното производство.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал по реда на чл. 283 от НПК като доказателства по делото показанията на свидетеля А., както и писмените доказателства, представени с наказателното постановление в съдебното производство. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че от обективна страна е налице нарушение на чл. 140 ал. 1 от ЗДвП, като е приел, че К. е следвало да изпълни вмененото му по закон задължение в предвидения двумесечен срок от придобиване на собствеността върху процесния автомобил, да извърши съответната регистрация. Според СРС за съставомерността на административното нарушение е ирелевантно дали собственикът на автомобила е бил уведомен за служебната дерегистрация, тъй като законът не вменявал такова задължение на административния орган, като

отговорността за движението на регистрирано по надлежния ред МПС, е било на К. и като не изпълнил това, правилно била ангажирана спрямо него административнонаказателната отговорност.

Решението е неправилно.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на Н. К. преди инкриминираната дата 09.11.2021 г. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

На следващо място, противно на възприетото от въззивния съд, НП не съдържа част от обективните признаци на състава на описаното в тях нарушение по чл.140, ал.1 ЗДвП. Това е така, доколкото в НП отсъства датата на придобиването на МПС от наказаното лице, както и датата на дерегистрацията и на извършеното служебно вписване на същата в автоматизираната система. Тези обстоятелства са съществен елемент от състава на нарушението и липсата им ограничава правото на защита на наказаното лице, защото лишава нарушителя от възможността да се ориентира

относно фактическите параметри на предявената му отговорност и да се защитава спрямо тях. Съществените елементи от състава на нарушението винаги следва да са описани в НП. Липсата на съществени елементи от състава на нарушението ограничава правото на защита на санкционирания субект и е винаги основание за отмяна на НП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за deregистрация на МПС на адресата му Н. К. води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, вкл. и за датата, на която това е станало, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неправилен е и изводът на СРС, че Н. кожухаров е следвало да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Такъв ред – за проверка относно активната регистрация на което и да е ППС и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Доказателство за надлежна регистрация на МПС за всеки един водач (извън собственика след изричното му уведомяване от КАТ за deregистрацията) е свидетелството за регистрация на МПС, което му е предоставено преди управлението. Формулирано по друг начин – Н. К. не е разполагал към 09.11.2021 г. и не разполага понастоящем с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на собствения му автомобил, още повече – да знае точната дата, на която това е станало, без ИАА да му е съобщен от издателя си, което в случая безспорно не е направено.

С оглед гореизложеното, потвърждавайки наказателното постановление, районният съд е постановил неправилен съдебен акт, в нарушение на закона. Поради това обжалваното решение следва да се отмени и вместо него следва да се постанови ново, с което наказателното постановление също да се отмени.

При този изход на спора, съгласно чл. 63д ал. 1 ЗАНН вр. чл. 143, ал. 1 АПК, се явява основателна заявената от пълномощника на касатора претенция за присъждане на направените по делото разноски в общ размер на 1500 лв., с оглед приложените на л. 18 от делото договор за правна защита и съдействие разноски, представляващи договорено и заплатено за касационната инстанция адвокатско възнаграждение от 500 лв., както и съгласно приложения на л. 26 от НАХД № 5544/2022 г. на СРС договор за правна защита и съдействие за адвокатско възнаграждение на представляващия го по делото адвокат в размер на 1000 лв.

Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2 изр. първо, предл. второ и чл. 222, ал. 1 АПК вр. чл. 63в ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №1527 от 03.04.2023г., постановено по НАХД № 5544/2022 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 110-ти състав, с което е потвърдено издаденото от началник група в сектор "Пътна полиция" при СДВР наказателно постановление № 22-4332-000593/09.02.2022 г., с което на Н. Д. кожухаров, за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 175, ал. 3 предл. първо ЗДвП и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 22-4332-000593/09.02.2022 г., с което на Н. Д. К., за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца, на основание чл. 175, ал. 3 предл. първо ЗДвП.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Н. Д. К. с ЕГН: [ЕГН], направените във въззивната и в касационната инстанция разноски за адвокатско възнаграждение в общ размер на 1500 лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.